

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за члана прве класе Управе вароши Београда Станоја Бељића, начелника прве класе среза крагујевачког;

за начелника прве класе среза пчињског Драгољуба К. Нешковића, судију ужичког првостепеног суда, по молби и пристанку;

за начелника прве класе среза врачарског Милорада Наумовића, члана друге класе Управе вароши Београда, по службеној потреби;

за секретара друге класе начелства округа крајинског Николу Ст. Матијевића, начелника исте класе среза рамског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза параћинског Лазара Нешића, начелника исте класе среза пчињског, по службеној потреби;

за начелника друге класе среза рамског Драгутина Пантелића, секретара исте класе начелства округа пожаревачког, по службеној потреби;

за секретара друге класе начелства округа пожаревачког Љубомира Вуловића, начелника исте класе среза параћинског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза лепеничког Косту З. Богдановића, начелника исте класе среза млавског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза млавског Николу Р. Обрадовића, начелника исте класе среза космајског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза космајског Јована Михаиловића, начелника исте класе среза моравског, округа пожаревачког, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза моравског округа пожаревачког, Павла Б. Ђорђевића, начелника исте класе среза врачарског, по службеној потреби;

за начелника треће класе среза крагујевачког Косту Ј. Стојановића, начелника исте класе среза лепеничког, по службеној потреби, и

за начелника треће класе среза грочанског Војислава Анђелковића, јавног правозаступника из Крагујевца.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. јуна 1909. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара прве класе среза моравичког Предрага Обркнежевића, полицијског писара друге класе начелства округа крагујевачког;

за полицијског писара друге класе среза јадранског Милорада Максимовића, полицијског писара исте класе Управе вароши Београда, по службеној потреби;

за полицијског писара друге класе Управе вароши Београда Драгишу Пантелића, полицијског писара исте класе среза параћинског, по молби;

за полицијског писара друге класе среза колубарског, округа београдског, Радослава Радуловића, полицијског писара исте класе среза млавског, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза параћинског Душана Милосављевића, полицијског писара исте класе среза јадранског, по молби;

за полицијског писара треће класе среза јадранског Божидара Тодоровића, полицијског писара исте класе среза ваљевског, по молби;

за полицијског писара треће класе начелства округа крагујевачког Славка Маринковића, полицијског писара исте класе среза јадранског, по молби;

за полицијског писара треће класе среза ваљевског Димитрија Игошанца, полицијског писара исте класе среза колубарског, округа београдског, по молби;

за полицијског писара треће класе среза колубарског, округа београдског, Косту Митровића, полицијског писара исте класе

среза колубарског, округа ваљевског, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза левачког Гаврила Николића, полицијског писара среза јабланичког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза јабланичког Атанасија Црвенића, полицијског писара исте класе начелства округа нишког, по службеној потреби;

за полицијског писара треће класе среза колубарског, округа ваљевског, Милана Б. Михаиловића, полицијског писара у оставци;

за полицијског писара треће класе начелства округа нишког Милорада Илића, порезника у оставци, и

за полицијског писара треће класе среза млавског Душана Ђурића, пређашњег порезника.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 8. јуна 1909. год. у Београду.

ОПТУЖЕНИ ЧИНОВНИЦИ

На предлог Министра Унутрашњих Дела, решењем Министарског Савета од 15. маја ове године ПМ 9138, на основу § 58. закона о чиновницима грађ. реда, оптужен је првостепеном лесковачком суду *Милан Маринковић*, бив. писар среза власотичког, за дела која се казне по §§ 128. (у вези са § 69.) и 112. казненог законика.

СТРУЧНИ ДЕО

О ПРОДАЈИ ЗА ИЗВРШЕЊЕ ОДЛУКА СУДСКИХ

(НАСТАВАК)

Француско законодавство овде је боље. И тамо, наравно, попис (la saisie) непокретних добара мора бити уписан у књиге (le bureau des hypothèques) — формалност

која се назива la transcription —, али дејство пописа према трећим лицима почиње тек од дана тога уписа: тек од тога момента, отуђења или оптерећења дотичнога непокретнога добра не би вредела према повериоцу који је попис добио. (Чл. 686. франц. грађ. суд. пост. — Boitard, Colmet-Daage et Glasson, *Leçons de procédure civile*, t. II, p. 418 et suiv.). Од дана транскрипције наступа и *l'immobilisation des fruits* (имобилисање плодова), што значи да ће се плодови непокретнога добра, прибрани после увода уписа у књиге, капиталисти, и, са ценом добијеном од пописане главнице, употребити, такође, на исплату хипотекарних поверилаца као и оних који су, ако ово раније нису били, добили попис. После транскрипције пописа непокретнога добра не може бити никакав попис његових плодова (*la saisie-brandon*).¹⁾ И по аустријском законодавству задобија се пописом непокретних добара залога на њима тек његовим уписом у судске књиге (*bücherliche Einverleibung*). В. §§ 88. и 90.: *Der Executionsordnung vom Jahre 1896*. За немачко право, где се правила о принудној наплати одлука судских налазе, као и код нас, у грађ. суд. поступку *Civilprozessordnung für das Deutsche Reich*, од 30. јануара 1877. по н. к.) в. Fitting, *Der Reichs-Civilprozess*, S. 618 und ff.; Gaupp, *Die Civilprozessordnung für das Deutsche Reich, Zweiter, Band*, S. 497.²⁾

§ 472. није потпун. По њему, у извешћу о пописаном непокретном добру ваљало би означити само хипотеке односно прибелешке. Другим речима, својим извешћем суд не би био дужан обухватити и друга права, прибележена на добру у питању, поименце: *стварне и личне службености*. Ми знамо да се та права, као одломци права својине, морају, исто онако као и потпуна својина, увести у баштинске

¹⁾ Boitard, Colmet-Daage et Glasson, *op. cit.*, II, p. 408. et suiv.. У француском праву постоје специјална правила за принудну наплату из плодова који још нису од земљишта одвојени, што се назива *la saisie-brandon* (чл. 626. француског грађ. суд. пост. и даљи). У нас те установе нема, те се стога дискутује о томе да ли необрати плодови могу, независно од земљишта, бити предмет залога, као и о томе, каква би то залога била: прибелешка или забрана. Јуриспруденција је неизвесна. В. Ст. Максимовић, *Збирка начелних одлука одељења и општих седница Касациског суда*, књ. I., стр. 198. (бр. 100.: одлука одељења Касациског Суда).

²⁾ В. о неким новинама унесеним у немачко законодавство о извршењима из непокретних добара чланак Мидутина А. Поповића: *Екзекутивна продаја непокретности с обзиром на начело покрива и хипотекарне повериоце по Д-ру Бухки*, у *Финансијском Прегледу*, год. 1899., св. Мај — Јуни, стр. 411. à 424.. В., такође, и лепу расправу Мих. Славја-а, *Принудна извршења у Немачкој*, штампану у *Архиву за правне и друштвене науке*, год. 1909., бр. од 25. Јануара.

Немачка и аустријска књижевност богата је, разуме се, и у свери науке о судском поступку у грађанским споровима, као и у другим областима права. Овде ћемо навести још она ваљана дела: Planck, *Lehrbuch des Deutschen Civilprozessrechts*. Wach, *Handbuch des Deutschen Civilprozessrechts*; у *Systematisches Handbuch der deutschen Rechtswissenschaft* D-ра Karl-a Binding-a³⁾ (уз сарадњу више немачких научника); Heinrich Horten, *Oesterreichische Zivilprozessordnung*, Wien, 1908., итд.. Нарочито напомињемо, горе већ цитирано дело H. Fitting-a, *Der Reichs-Civilprozess* (издање од год. 1907.), стога што је то коментар нем. грађ. суд. пост. од 1877. у издању од 20. Маја 1898. год. по н. к. и са допуном од 5. Јуна 1905. год. по н. к..

књиге, ако се жели да она постоје erga omnes (§ 342. грађ. зак.).¹⁾

Како код нас нема свих баштинских књига, на име оних у које се заводе преноси потпуне својине или делова од ње (службености), то је уобичајено да се стварне или личне службености, као неки терети слични хипотеци, заводе у баштинске књиге. Хоће ли суд, у своме извешћу о теретима, означити и евентуалне службености које би непокретно добро оптерећавале?

Треба одговарати афирмативно, ма да о томе није реч у § 472.. Сигурност промета непокретних добара то тражи. Нарочито те сигурности мора бити онда, када се добра купују на јавним продајама, када, дакле, при преносу узима учешћа и државна власт, на којој лежи баш дужност да ту сигурност у циркулацији непокретности гарантује.

Шта би било, међутим, ако би се, на јавној продаји, отуђило једно непокретно добро на којем би биле прибележене службености, ако се ове у извешћу о теретима не би назначиле? Било би то, да би лицитанти, у уверењу да се пописано добро продаје као потпуна својина дужникова, дакле својина службеностима неокрњена, за то добро понудили више него што би дали, када би знали за терете који постоје. Нарочито ова примедба има важности у случају да је пописано добро оптерећено службеношћу ужитка (узус-фруктуса), код које господар има само *nudam proprietatem*, док уживалац има и *ius utendi* и *ius fruendi*, дакле оне баш атрибуте својине који, у главном, и дају овој вредности. У једном оваквом случају, купац на лицитацији постао би само титулар голе својине, и он би, исто онако као и продавац, дужник, имао да респектује право ужитка узус-руктуаријуса. Он је, међутим, мислећи да је дужник титулар свих атрибута својине — извешће судско о теретима није говорило противно — дао за пописано добро толико колико је, по његовој оцени, вредела целокупна својина на њему. Власт је продавала једно а он је куповао друго. Шта ће бити од овакве продаје? Одржати је у снази, то би значило казнити купца зато што је имао вере у власт: он је мислио да је она предузела све потребне мере, да, односно предмета који се продаје, не буде никакве заблуде и да се, према томе, лицитанти надмећу са потпуним познавањем ствари. Истина, могло би се рећи, да је купац, пре него се решио да се надмеће, требао претходно извидети, помоћу судских књига, да ли на пописаном добру не постоји каква службеност, и да се, према томе, и управља. Али зар није овде купац извинљив што то учинио није? Зар није он могао с правом држати да на имању нема никаквих службености, када

¹⁾ У осталом, та права не постоје *ни између странака* (inter partes) без уписа, по нашем законодавству, које овде има исти систем као и грађ. законик аустријски (односно немачки). Contra законодавство француско, по коме стварна права могу постојати у односима странака и без уписа у баштинске књиге (предаје код покретних ствари). Да додамо да је, код нас, удвојичи ужитак у опште ослобођен уписа (решење од 17. априла 1858. год., зб. XI., стр. 65., код §-а 414. грађ. зак.).

о томе нема ни речи у судском извешћу, о теретима? Зар није могао претпоставити да би суд јамачно, када је већ означио све хипотеке (односно прибелешке) које су биле на пописаном добру, означио такође и службености на њему, да их је било? Још би се могла и бацити на купца одговорност, када не би, у опште, постојала дужност за власт да објављује терете на пописаном добру. Тада би се могло рећи, да је власт, и овде као и код обичних продаја, оставила појединцима да се они сами извештавају о теретима. Али када је она, код јавних продаја, узела на себе ту дужност, онда је појмљиво, да су се појединци на њу потпуно основали, у уверењу да ће их она, у огласу, известити о свему што би за њих, као купце на лицитацији, имало значаја.¹⁾

Да додамо овим разлозима и то да прва ствар која мора у огласу тачно означена бити, то је *предмет продаје*. Под овим не треба разумети само то значење; да ли је добро у попис узето покретно или непокретно, већ и значење прострства права које на томе добру има дужник. Тек ако је и ово друго тачно у огласу обележено, знаће надметачи шта се управо продаје, и тако неће у том погледу бити у заблуди. Напослетку, било би непојмљиво, да се у огласу пређуће ограничења својине дужникове, док се у њему означају све хипотеке које терете пописано добро, ма да се купца на лицитацији, као што ћемо доцније видети, не тиче ништа да ли има и колико хипотека по пописаном добру и чије су оне. Хипотека је само обезбеда поверилаца, она не крњи дужникову својину, те је, према томе, она и равнодушна лицитантима.²⁾

Означење личних и стварних службености на пописаном непокретном добру налазиће се каткад и у самом акту пописа. Како ће, често пута, дужник имати тапију на добру које се продаје, и како се по некад у тапијама означају службености које терете дотично добро, то ће онда, свакако, извршна власт, приликом састављања акта пописа, у овај унети и та евентуална ограничења својине.³⁾

Када она то не би учинила, она би пропустила најобичнију дужност своју: да значи предмет који се продаје. Ово значење службености у тапијама врло је корисно. Оно онемогућава случајеве неисправних продаја. Јер када *tradens* има тапију у којој стоји да својина његова није потпуна, он не може више то добро продати као слободно од сваке службености, што би се могло десити у про-

¹⁾ Ми смо критику § 472. у вези са § 477. и 478. грађ. суд. пост. изложили опширније у своме чланку: *Једна примедба на §§ 472. и 477. грађ. суд. поступка*, штампаном у *Полицијском Гласнику* (год. 1905.).

²⁾ У чланку: *Једна примедба на §§ 472. и 477. грађ. суд. поступка*, напред поменутом, ми смо казали да је објављивање интабулација или прибележака које оптерећавају пописану непокретност «са свим сумњиве вредности, те стога се и сам извештај судски о тим теретима, у колико он омогућава извршене тога наређења, појављује као излишна радња. Наш законодавац, дакле, наређује објављивање онога чега не треба (хипотека и прибележака) а изоставља објављивање онога чега треба (службености).»

³⁾ В. нешто у овом смислу и у распису Министра Правде од 12. фебруара 1883. год. Бр. 745. (*in fine*), код § 295. грађ. зак..

тивном случају, да таквога означања у тапцији нема. Ако претпоставимо у једном оваквом случају, т. ј. када службеност у тапцији није означена, несавесног продавца и необазривог купца — а необазривост његова састојала би се овде у том да купује непокретно добро пре него се је из баштинских књига уверио, да ли на њему нема каквих службености — онда ће купац купити више него што продавац има, противно §-у 29. грађ. зак., купиће својину као потпуну, неокрњену, док она то ту није била.

Према свима овим објашњењима, суд треба у извештају о коме се говори у § 472. да значи:

1^о, Све *хипотеке* (интабулације) које су у књигама уведене до онога дана када саставља свој извештај. Ми кажемо: *уверене*, зато што хоћемо да напоменемо, да има хипотека које постоје, вреде, и без уписа. Поименце, ми мислимо овде на хипотеку женину за обезбеду мираза (§ 776. грађ. зак.) коју жена не мора уписати у колико су у питању мужевљеви прости (хирограферни) повериоци. Наравно, да суд није дужан означавати и ту хипотеку у своје извештају. Он има да извршну власт упозна са уписаним хипотекама и не мора испитивати, да ли је дужник ожењен и да ли му је супруга његова донела такав мираз због кога она има законску и неуписану интабулацију на његовим добрима. Ако је, пак, и жена своју хипотеку уписала, што ће она учинити да би се обезбедила и према мужевљевим хипотекарним повериоцима, у погледу којих она нема привилегију да своју хипотеку не уписује, суд ће, наравно, и ту хипотеку својим извештајем обухватити.¹⁾

Шта је са оним повериоцима који своје интабулације уведу пошто је суд већ извршној власти послао свој извештај?

На првом месту, да одговоримо на то: да ли се, и после тога момента, може пописано добро хипотековати? Да ли другим речима нема изванредан рок у коме поверилац који има право на упис хипотеке (*titulus acquirendi*) треба тим правом да се користи, тако да, ако он то пропусти учинити у том року, он остаје дефинитивно хирограферни поверилац, пошто хипотека као стварно право не постоји без уписа?

По § 24. степ. пост. хипотека се може уписати све до отварања стечаја над дужником. Другога ограничења у нашем позитивном праву нема. Из чега излази, да поверилац има времена, све дотле док дужник не би пао под стечај, да се ко-

ристи својим правом — ако ово има — да дужникове добро интабулише. Никакво ограничење у том погледу не постоји за те повериоце. Отуда, и у случају којим се овде бавимо, има се применити опште правило: да све дотле док је дотично добро у својини дужниковој, поверилац га може интабулисати. Тек пошто оно, на начин у грађ. закону одређени, из његове својине изиђе, интабулација се више ставити не може, јер би то значило, интабулисати туђу ствар, противно § 314. грађ. зак.¹⁾

(НАСТАВИТЕ СЕ)

Живојин М. Периф

БЕРЛИНСКА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Контрола над анархистичким покретом, која за постигнуће својих циљева често не преза ни од најекстремнијих средстава, сачињава засебан одељак при политичкој полицији, који је у исто време централа за целу Немачку Царевину и као таква сходно петроградској конвенцији стоји у вези и са свима иностраним централама за сузбијање анархизма. Шеф тога одељка је један полицијски саветник, који на томе послу ради преко двадесет година. И ако ми са овим одељком нисмо до сада стајали ни у каквој вези, његов је шеф ипак био потпуно верзиран о анархистичком покрету код нас и у разговорима помињао поред познатих личности и такве, за које смо се тек доцније и лично уверили да томе покрету припадају. Те информације стекао је с једне стране из тамошњих анархистичких кругова, у којима има своје поверенике и с којима су наши анархисти стајали у вези, а с друге стране из преписке коју су наши поданици из Немачке као присталице анархистичког покрета одржавали са београдским анархистама.

За посматрање и праћење анархистичког покрета и благовремено сазнавање свију њихових намера и планова, шеф овог одељка има потребан број криминалних шпцмана, али су много важнији полицијски повереници из самих анархистичких кругова. Такве своје поверенике берлинска полиција има не само у месту, већ и по другим местима у земљи, а и на страни: Лондону, Паризу, Мадриду, Риму, Женеви, Петрограду ит.д. С њима шеф или чиновник кога он одреди стоји у преписци, наравно прикривеној, а по потреби чиновници иду у та места и с њима лично ступају у везу, а то раде и кад у ком месту треба да нађу ког новог повереника. По себи се разуме да у таквим и сличним случајима чиновници путују под другим именом и занимањем. Такође по

¹⁾ По франц. грађ. зак., чл. 2146., хипотека се не може ставити ни после смрти дужникове, ако се је наследник његов примио наслеђа са пописом (*sous bénéfice d'inventaire*). Треба додати да ово исто важи, у том праву, и за случај када дужник дође у стање судске ликвидације (*état de liquidation judiciaire*), која, по зак. од 4. Марта 1889., има, у погледу инскупације хипотека, исто дејство као и стечај (*la faillite*). Planiol, *Traité élémentaire de droit civil*, t. II, p. 905.

потреби долазе и повереници у Берлин. С њима се ради са највећом опрезношћу и они који се ухвате у лажи одмах се напуштају. Обично их за једно место, нарочито где је покрет живљи, узимају по два и више, те се, не знајући један за другог, узајамно контролишу.

У поверљивој архиви воде се подаци о сваком анархисти посебице. Сваки има своја засебна лична акта, а ради лакшег и бржег прегледа сваки добија и т. зв. „картонски лист“, нешто већег формата од обичне канцеларијске хартије, који су сложени по кутијама азбучним редом и из којих се може укратко видети све што је потребно о једном таквом лицу, а да се не потежу и цела акта о њему.

Кретање анархиста стално се прати и овај је одељак увек у стању да зна где се који анархиста у даном времену налази. То на овај начин — кад један анархиста оде из Берлина негде у унутрашњост, онда се одмах гледа куда је отишао. То се сазнаје из одјавне листе, од његове родбине или његових интимних другова. Тада берлинска полиција дотичној полицији авизира његов долазак и отуд очекује потврду или негативан одговор, т. ј. да тамо где се мислило није стигао. У том се случају онда упућује циркулар са његовим фотографијама свима полицијским властима и чим се негде јави, та је полиција дужна да одмах извести берлинску. Исто тако кад неки анархиста из унутрашњости промени своје место пребивања онда је дотична полиција дужна да о томе извести како берлинску централу тако и полицију места где онај одлази.

Док су тако домаће анархисте под сталном контролом, стране се не трпе на немачкој територији, већ се одмах прогоне чим се за њих сазна, разуме се пошто се утврди њихов идентитет и припадност, за које се време држе у притвору, па ма то и месецима трајало.

У политичко одељење спада и одељак о контроли путника по гостиницама (*Gasthofspolizei*), која стоји под управом једнога крим. комесара.

Ради правилније контроле путника по гостиницама варош се дели на 24 секције са тачно обележеним хотелима који им припадају. За сваку секцију одређен је стално по један крим. шпцман, који мора све хотеле у својој секцији обићи два пута дневно — пре и после подне.

По наредби о пријављивању хотелијер мора пријавити путника у року од 24 часа дотичном кварту. Пријаве се шаљу два пута дневно — изјутра и пред вече. Сваки путник дужан је да лично испуни рубрике на поднетој му хотелској пријавној листи са назначењем свога имена и презимена, занимања, места становања, дана и места рођења, одакле долази, народност и легитимације. Са ове листе портир врши препис за кварт, а по том одмах заводи и у прописну и од кварта потврђену књигу за путнике (*Fremdenbuch*).

Приликом ревизије хотела сваки секциони шпцман носи при себи три ручне књиге: 1) *књигу тражених лица*, у коју се хронолошким редом бележе потернице

¹⁾ Уосталом, и неуписане хипотека женина не би се могла истаћи купцу на јавној продаји, због чега он не мора ни за њу, као ни за друге хипотеке, знати. Та хипотека интересира само хирограферне повериоце мужевље, како оне *пре* тако и оне *после* брака. Решење од 28. Марта 1850. год., зб. V., стр. 103. код § 776. грађ. зак.). У овом смислу и Л. Марковић, у својој расправи: *Дужност трговаца да објављују добивени мираз* (у Архиви за правне и друштвене науке, год. 1907., бр. од 25. Децембра, стр. 443. и 444.). Contra Ђ. Павловић (у својој расправи: *О миразу и удомљењу по нашем Грађ. Закону*), који мисли да се та хипотека женина не може истаћи против хирограферних поверилаца мужевљевих *познијих* од брака.

са кратким личним описом; 2) *индекс тражених лица*, у који се по азбучним одељцима бележе само имена тражених лица, поред којих су назначени само редни бројеви, под којима се налазе заведене потернице тих лица у првој књизи и 3) *секциони журнал*, у који секциони шуцман свакодневно по азбучним одељцима из хотелских књига своје секције уписује све путнике са овим рубрикама: датум доласка, број хотела (ради краткоће сваки хотел у једној секцији носи по један број), име и презиме путника, занимање и одакле је дошао, н. пр.

| 3/V | 12 | Карло Вајл | трговац | Хамбург |

Све три су књиге у виду дељег нотеса и могу се згодно у цепу носити.

Кад шуцман дође у хотел он обично седе за своје место у портирској соби, где се и књига за путнике налази, сравњује имена путника са индексом лица која се траже и ако би се које име подударило, онда се по оном редном броју поред имена гледа и у књигу тражених лица због ближих података о дотичноме, па се према томе даље и поступа; по том се путници ту на лицу места уводе у секциони журнал и на последку се траже од портира ближа обавештења о коме лицу. За знак да је књигу путника ревидирао секциони шуцман повлачи једну прту испод последњег уписатог путника у хотелској књизи и ставља иницијале свога имена. По овом знаку се надзорни чиновници — комесар или наредник — изненадним ревизијама уверавају да ли секциони шуцмани врше редовно своју дужност.

Листе које се шаљу квартовима сравњују се тамо са „потерничком контролом“, да се међу путницима не налази какво тражено лице, те се на тај начин над путницима води дупла контрола.

Секциони шуцмани опште по-хотелима у главном са портирима, који су по готово полицијски повереници, ма да иначе не стоје ни у каквој зависности од полиције. Полиција га, истина, за неправилности у пријављивању може казнити, али се она ретко тим правом користи и радије по што-шта кроз прете прогледа и дејствује да се неправилности више не десе, јер кад се портир почне кажњавати, онда је крај добрим односима између њега и секционог чиновника, без којих се служба не да како треба вршити. Због тога у случајима портирске неподобности за полицијске циљеве полиција радије дејствује на сопственика хотела да га другим замени. Шуцмани су нарочито упућени да са целом хотелском послугом, а особито са портирима, одржавају што боље везе. Због тих личних веза секциони шуцмани обично остају стално у једном додељеним секцијама. Обилазећи једном приликом хотеле са њима имали смо прилике да се и лично уверимо о тим добрим односима и како их по хотелима сматрају у неку руку као лица која хотелу припадају. Ну и поред свег тог љубазног општења они ипак своје понашање и тако удешавају, да у исто време одрже свој и углед власти.

Преко послуге, а у првом реду портира, свршавају се сви послови у односу према путницима, а ретко кад и по неопходној потреби шуцмани предузимају лично какву акцију. На тај начин полиција сазнаје све што јој треба а да путници, изузев ванредне случајеве, не буду узнемиравани, они управо ту контролу и не олажају. По потреби секциони шуцмани у сумњивим случајима извештавају надлежно политичко одељење или кривичну полицију, чији органи предузимају даље опсервације и поступање према дотичноме путнику.

Пошто секциони шуцмани обиђу хотеле и тамо сврше свој посао, онда долазе и искупљају се око 11 часова пре подне у једној великој дворници у президијуму, т. зв. сали за конференције, где довршују потребне писмене радове у колико их који буде имао, а од 12 до 1 часа траје конференција, на којој им се саопштавају сва тражења, која они одмах убежавају у поменуте две ручне књиге. У тој дворници сваки секциони шуцман има свој фах под кључем, у којем поред осталог чува и све раније ручне књиге за своју секцију, особито секционе журнале, који садрже имена путника по азбучном реду.

У ово се време свршавају и послови око изналажења адреса појединих лица. Питања у овом правцу могу бити званична, а могу бити постављена и од приватних лица. Кад приватно лице жели да дозна где је какав путник одсео или где је раније седео, онда на нарочитој листи, коју у полицији добија за 25 пфенига, бележи име и занимање односног лица. По таквим педуљама сви шуцмани у исто време гледају да ли тражено лице станује — односно да раније није становало — у коме хотелу њихових секција, па се резултат бележи на тим листама, које се сутра дан предају интересованом лицу. Сваки шуцман, дакле, прегледа секционе журнале своје секције. Да се не би прегледале све раније књиге, што би узимало много времена, потребно је да се наведе бар година у којој се дотично лице бавило у Берлину.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Жив. А. Лазич

ПСИХОЛОГИЈА ЗЛОЧИНА И ЗЛОЧИНЦИ СПЕЦИЈАЛИСТЕ

(СВРШЕТАК)

„И у пркос свој грозovitости призора већина људи осећа да их нешто привлачи месту несреће; не може се порицати ни то, да целокупна појава пружа чак и неког естетичког уживања. Код деце су при том сви ти душевни моменти само мало развијени, а други су напротив више развијени, који опет код одраслих оскудевају. Паљење жижице пружа детету нарочито драг, која је сигурно више повећана строгом забраном, коју су им родитељи за то издали.

Дим, пламен и његово разнобојно обличавање надражују дечју фантазију; а разоравање, које врши пламен, задово-

љава им тајни садистички нагон.... Интересантно је, да се код одраслих људи каткад у моментима узбуђености или растројства несвесно или само полусвесно понављају те дечје радости. При том се н. пр. са свим без потребе упали жижица и дуго се гледа у њен пламен.... Укратко, то ту quasi атавизми, повраћаји ка доба детињства....“

И Гордост и честољубље доводили су до извршења паљевина.

Баш дечја гордост учинила је паликућом раденика Х. у Јансдорфу, где је био као сигналист код ватрогасаца. Другови су му често пребацивали, како не уме правилно да свира за узбуну због ватре; то га је јако љутило и после једног таквог прекора, кад је свршио пред вече рад, отишао је ка једном стогу сена и запалио га. По том је околним путем потрчао кући, узео свој рог којим је давао сигнале, и дувао је у њ као подивљао по селу, тако да су му то понашање морали забранити. Ускоро по том, падне на њега сумња, да је он извршио паљевину, те је после подужег порицања признао дело.

Једна је паљевина са необичним и чудноватим мотивом недавно суђена пред кривичном комором у Фленсбургу. Суд је осудио на годину дана затвора једног шеснаестогодишњег слугу, који је у Сандбеку запалио дворца свога господара. Као разлог своје делу изнео је дечко, да је, желео да га господар пошаље као јачача у Капелн, да доведе ватрогасце.

Познат је случај (који се тек у новије време јавља), како је један сеоски учитељ био тако незадовољан са својим рђаво плаћеним звањем, које му је разоравало нерве, да је неколико пута чинио покушај да запали школу, док најзад није постигао жељени успех. Овде немамо посла ни са каквим младим, нити са каквим необразованим човеком. Па ипак за то наилазимо на исту варљиву логику. Тај човек ставља у опасност можда свој једини извор прихода, на који је он у опште упућен. Он превиђа, да ће са својом нервозном наклоношћу и у свакој другој школи наићи на исту досаду. Онда је, свакако, морао хтети напустити свој позив. Али то је могао учинити и да не постане паликућом. Мора се, дакле, узети, да га је на дело нагонило незадовољство у позиву (можда је противу своје воље постао учитељем) заједно са неописано дубоком мржњом према месту свога рада; могуће је, да је постао злочинцем и потпуно свесан своје немоћи, да том паљевином побољша своју будућност.

И љубавна наклоност постала је мотивом за паљевину.

Једна је млада девојка пет пута једно за другим вршила паљевине у своје селу, да би се за време узбуне приликом паљевине могла састати са својим драганом; родитељи су јој били строго забранили то састајање и добро су пазили, да она то не чини (Lombroso, Der Verbreher).

Једна је девојка извршила паљевину, надајући се, да ће на стражу код ватре бити одређен један жандарм, кога је

чешће виђала и који јој се допадао; мислила је, да ће ту наћи прилике, да дође с њим у додир (H. Gross' Archiv, 20 Bd., S. 86).

Врло је важна чињеница, да ни један злочинац не говори више о својим намерама као паликућа. Он се издаје често испољавањима, како се његове мисли носе планом за извршење једне паљевине. Радо прети паљевином која предстоји; то психолошки може да буде увези са његовим мотивом, осветом, злурадешћу, обешћу и т. д. Неки пут пише писма са претњом за паљевину, чешће изврнутим рукописом, или их (још мање предострожно) даје да му други пишу. Или усмено изјављује, можда чак и са претњом, да ће овде или онде у одређено време бити ватра.

Паликућа се (исто тако крадљивац и т. д.) неки пут сам учини подозривим на тај начин, што прибавља себи такав alibi, који је у потпуној супротности са његовим обичним начином живота; он н. пр., у оскудици других сведока, тражи такву личност (н. пр. кога укућанина), с којом никада није општио, поред свег тог, што већ годинама станују у истој кући. Или злочинац је ради припреме и искоришћења свога дела на кратко време пре тога осигурао имање на знатну суму, тако да при том пада у очи са својим захтевима у обилности осигураних суме.

Или паликућа се добро снабдео са петролеумом, којим је натопио средство за паљевину, а у трговини, нарочито у малим местима, утврди се, да је купио много више петролеума но што то чини у редовним приликама. Столар, који хоће да запади своју радионицу заједно са алатом, потпаљује ватру са шушкама.

Чак и извесне врсте жижица често су послужиле као показивачи злочинца. Други опет паликућа послао је без икаквог нарочитог повода своју децу код кога комшије или пријатеља, да би осигурао децу од опасности пожара. Трећи је злочинац без икаквог разлога приликом недељне шетње носио собом полицу осигурања од пожара (Weingart).

Психолошки пада више у очи случај понашања паликуће приликом појаве и за време трајања ватре. Услед створене ситуације, ту се појављују нарочите особености. Како је паликућа већ припремљен на слику пламена и како је сам хтео појаву ватре, њега то неће тако преплашити као другога, неприпремљеног човека. Свакако да неки карактер, који се не узнемирава лако због сваке ситнице, и у тренутку озбиљне опасности, сачува одлучну мирноћу која се не да лако разликовати од хладнокрвности онога, који види пред собом успех свога плана.

Погруженост и страх неки пут су изазвале спољну мирноћу услед узетости мисли; тада, можда, стоји ту учинилац не делујући ни у колико, док сви други раде на спасавању, или пак сипа несразмерно мале количине воде на велики пламен, или полива мета, која су од ватре још са свим недирнута, или спасава од своје имовине само ствари незнатне вредности.

Са свим се слично понаша и невин човек, који је при погледу огромне елементарне силе и при помишљању на величину несреће са свим изгубио главу, тако да се не уме да нађе, па му се чак и механички покрети удова одузму.

*

Злочини против железница. Ови су злочини стари готово исто толико колико и саме железнице. Ни код које врсте злочина нема се толико посла са тако званим дечјим лудоријама, као овде. Свакако да ту долази у питање као мотив још и понуда за осветом или у са свим ретким случајевима, н. пр. у Русији, политичка мржња (ваља се само сетити ужасне железничке несреће у Борки-у, којом је приликом требао да падне као жртва Александар III.).

Махом се ту има посла са злочинцима који врше дела из детињске радозналости и радости у рушењу. „Хтео сам један пут да видим кад искочи воз из шина“, чести је одговор на питање, шта је побудило злочинца на дело.

Августа месеца прошле године ухапшена су два атентатора на брзи воз Берлин — Кистрин. Два дечака, који су хтели да виде искакање воза из шина, положили су били прагове преко шина, не би ли успели да искочи из шина берлински брзи воз. Кад је воз сам саби прокрчио пута и само мало застао, покушали су дечаци да метну гвоздене полуге и брвна на споредну пругу, те да би искочио из шина други воз, који је долазио са противне стране.

Исти је мотив руководио два дечака, стара 13 и 14 година, да покушају изазвати искакање воза из шина у Риксдорфу код Берлина, положивши на шине камење и гвоздене штапове.

Један је имућни млинар постигао да искочи воз из шина на тај начин, што је натрпао на шине брвна и камење. Он је са железничким друштвом имао спор за неку накнаду, па је хтео на тај начин друштву да се оствари. Приликом тог злочина три су верна железничка службеника изгубила живот. После дужих напора кривац је ухваћен и осуђен на четрнаест година робије. Дело је признао кад је пресуда била већ изречена.

У близини Салцунгена пре извесног времена искочио је из шина један воз услед намерно погрешно постављење скретнице. Злочинци су хтели да наморају владу да пристане на њихов предлог да се ту направи нова скретница.

У оном делу пруге Берлин — Париз, који пролази кроз рајнску долину, примети једне ноћи један чувар пруге масу прагова, који су били вештачки, жицом и шрафовима, притврђени за шине. Неколико минута после тога откривења наишао је из Париза брзи воз, у коме је био један руски велики кнез. Наравно, да се одмах узело, да је ту умешан претреволуционара противу рускога велестојника. У толико се више зачудио свет, кад је после извесног времена, као извршилац тога дела ухваћен онај „ревностни“ чувар пруге, који је дао сигнал возовођи на неколико метара пред препреку. На

тај је начин хтео да дође до премије, која је одређена за железничке службенике, који се покажу ревносни и спрече такве несрећне случајеве.

Кад се пуца и баца камењем на железничке возове, то се догађа из обести, радости због штете или из злурадости. Онда се има посла са злонамерним поштијајем ствари.

Да најзад и пожуа да добију и користољубље могу бити мотив у таквим злочинима, може послужити као доказ овај случај, који се десио фебруара месеца прошле године:

Гостионичар Дарден, који је био један од повређених путника приликом железничке несреће на прузи Spaa-Landen, и који је својим исказима побудио сумњу, да је стајао у вези са злочинцима, убио се. Дарден је ушао у воз на станици Оверну, која је удаљена 400 метара од места несреће. Пре краћег времена Дарден је добио 400 динара оштете због неке мале повреде на железници. Сад се надао, да ће приликом веће повреде приискавању воза из шина доћи до знатне суме новаца на име оштете.

Д. В. Банић

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине варошице Варварина актом својим Бр. 877, пита:

„Један кафеџија овлашњи, поднео је тужбу (а та је тужба била усмена) да му је извесно лице из Катунa остало дужно 4-90 дин. од учињеног трошка у његовој кафани, па је тражио да кмет од њега ту суму наплати и преда њему.

Кмет је усмено упитао дужника: да ли дугује кафеџији 4-90 дин. и овај је одговорио да не дугује ништа и да он тај дуг не признаје. Када је поверилац чуо одговор дужника како му не признаје ништа, одмах је положио таксу за забрану, али како му је немогуће било одмах доказати што се у тачки 3., 4. и 5. § 399. грађ. суд. поступ. прописује, то је у место тога дао као сигурност јемство на сто двадесет од вредности тражења, и тражио је да се узабране дужникове ствари, које је на рамену и у бисагама носио.

Кмет, на основу плаћене таксе и датих 20% кауције изврши забрану и одузме дужникове ствари — бисаге — у којима је било: једна велика воштана свећа за славу, 2 леба, 1 кило зејтина, 1 кило пиринча и 1 кило шећера. Све то по процени вредило је 4-30 динара. Како није дужник хтео да ове узабрањене ствари преда кмету, то му је кмет силом власти са рамена скинуо и предао суду.

После све ове процедуре дужник тужи кмета овог суда јагод. првостеп. суду, што му је овај одузео силом власти његове ствари, ударајући нарочито на то, што је све ствари купио за славу, и апелујући да му се свећа коју је купио за славу не може узети за наплату дуга.

Моли се Уредништво за обавештење: да ли је кмет за овако што крив, и да ли може одговарати пред судом када је вршио оно што му закон налаже.

Ово је потребно да се зна, јер су овакви случајеви кметског суђења врло чести, па их треба сачувати од одговорности ако је оваква радња противна закону.

— На ово питање одговарамо:

По § 6. и 13. грађанског судског поступка кметови по селима могу судити све спорове у вредности до 10 динара, на начин тамо прописан, и такве су њихове пресуде извршне.

С обзиром на ово и на наређења § 9. истог закона они могу дозвољавати и забрану, као средство обезбеђења у границама поменути вредности.

Према овоме, нема у начелу грешке у раду поменутог кмета, што је у опште ушао у оцену питања о обезбеђењу.

Али он је погрешно у томе, што није од повериоца тражио доказе о постојању дуга, као што тражи § 377. поменутога закона, јер се кауција, о којој говори § 400. овога закона, даје само као гаранција да се утврди постојање *опаасности* дуга, а не и постојање самога дуга.

Чим, дакле, дужник није признао дуг, а поверилац није поднео никакве доказе о постојању дуга, онда се забрана није ни могла ни смела одобрити и извршити.

Овој забрани, у осталом, није било места ни по томе што је дуг механски, а већи је од 10 гроша чаршијских, те се по § 10. уредбе механске у опште не би смео наплаћивати чак ни онда, кад би дужник признао његово постојање.

Према свему овоме, у радњи дотичног кмета има погрешака, које могу бити предмет судске оцене по чл. 28. Устава земаљског.

У осталом, његова радња у опште не показује поступак непристрасног судије, кад је на прост захтев кафеције узео у попис и одузео и славску свећу, која се по верским обредима сматра као нешто свето, ма да је грађански судски поступак не изузима од пописа, јер се не да претпоставити, да се дуг, кад би му било места и кад би био доказан, не би могао наплатити од дужника ни на какав други начин, него баш продајом ове свеће.

Треба, дакле, саветовати кметове, да се при свима суђењима руководе само обзирима правде и законитости, и онда ће избећи могуће одговорности.

Све ово што смо казали о праву кмета важи, наравно, само у том случају, ако је овај посао вршио кмет села Катуна, и ако је ово село у саставу те општине.

Ако је, међутим другчије, па све ово буде радио кмет из саме варошице Варварина, онда је он за ово био ненадлежан.

О томе нека суд види шире објашњење у бр. 19. „Полициског Гласника“ за годину 1907. у овој рубрици под I.

II

Суд општине грбавачке, актом својим Бр. 853, пита:

„Један грађанин из Г. Матејевца, тужио је био наследнике једне масе за издање тапије, и ови су осуђени да то учине.

Против ове пресуде они су изјавили жалбу и предали је пошти на повратни реценсис.

Жалбу нису снабдели таксом од 4 динара, као што је требало по закону о таксама јер су два потписника, него само са 50 пара динарских.

Моли се уредништво за обавештење, шта ће суд радити са овом жалбом — да ли да их позове наредбом да доплате таксу; да ли да жалбу, као недовољно таксирану, остави у архиву; или, на послетку, да пошаље акта суду са оволиком таксом, колико су положили.

Ако уредништво нађе да их треба позвати наредбом, па то суд и учини, а они, међутим, не хтедну доплатити таксу, шта ће тада суд да ради.

— На ово питање одговарамо:

Кад жалба није снабдевена довољном таксом, онда је суд дужан, да по чл. 9. закона о таксама позове жалиоце, да у року од 20 дана допуне таксу.

Ако они то не учине у остављеном року, онда ће суд њихову жалбу оставити у архив, пошто о томе донесе кратко решење у смислу поменути законске одредбе.

III

Суд општине села Обреновца, актом својим Бр. 942, пита:

»1. Овоме суду поднесено је на извршење једно поравнење, које је постало извршним, по коме се тражи наплата главног дуга у 200 и трошкова 50, свега 250 динара.

Дужник је једна пунолетна девојка, која нема ништа од имања како покретног тако и непокретног, сем онога што је спремила на име дарова за удају.

Да ли се ови дарови могу узети у попис и продати;

2. Хоће ли се наплаћивати такса, изложена у § 23. грађ. судског поступка и онда, кад неко лице подигне тужбу за грађански спор, па одмах од овога одустане тако, да суд није по тужби предузимао никакав рад, него само ову завео у деловодни протокол?»

— На ова питања одговарамо:

1. § 471. грађанског судског поступка, није изречно изузео дарове од пописа и продаје, али је он поставио правило, да се дужнику мора оставити најнужније покућство, преобука и одело.

Према томе, суд мора бити пажљив и обзирив, да при извршењу пресуде према овој и иначе сиротој девојци не повреди ова законска наређења, кад већ сам поверилац није нашао разлога да сачека наплату до бољих прилика свога дужника; и

2. Кад по једној примљеној тужби суд ништа не буде предузимао и радио, онда по духу § 23. пом. закона, нема права на наплату таксе.

IV

Суд општине јошаничке, актом својим Бр. 2067, пита:

»У § 23. грађ. судског поступка побројане су извесне таксе, које општински судови наплаћују од губеће стране у корист своје касе.

У члану 10 закона о таксама опет стоји: да се ни једно писмено, такси подложно, неће узети у поступак, док се прописном таксом не оптерети, па чак стоји и то, да ће се државни и општински органи казнити петогубом таксом, ако оваква писмена узму у рад.

Ова два законска прописа косе се; с тога је суду неопходно потребно знати, по коме ће законском пропису поступати — да ли по § 23. грађ. суд. пост. или по чл. 10. закона о таксама?»

— На ово питање одговарамо:

Нису ни у каквом сукобу поменути законска наређења, јер чл. 10. закона о таксама говори само о оној такси, коју општински судови наплаћују у маркама за рачун државе по тачкама: 87, 87. а 88. закона о таксама и другим специјалним законима, а такса из § 23. грађ. суд. поступка наплаћује се у новцу, и то од губеће стране, дакле тек по свршеном спору.

Што се тиче питања о попису воденица, уредништво на то неће да одговара, јер је у бр. 6. овога листа од ове године, дало опширно обавештење на слично питање.

Нека суд тамо потражи одговор за себе, а од сада нека нагна своје органе, да пажљивије траже оно, што у листу излази.

V

Деловођа општине кумодрашке питао је, да ли су општински судови према § 12. Полиц. Уредбе и 43. крив. суд. поступка, изузети од суђења за случајеве из § 375. 375. а кр. зак. и 126. закона о шумама.

— На ово питање нећемо да одговарамо, јер је оно опширно расправљено у бр. 20. Полициског Гласника за 1908. годину под I, али га деловођа није хтео прочитати.

Нека нађе поменути број, па ће наћи оно што му треба, а други пут нека редовно прати оно што у листу излази, кад се већ не може наслонити на своје знање, па неће чинити излишна питања.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

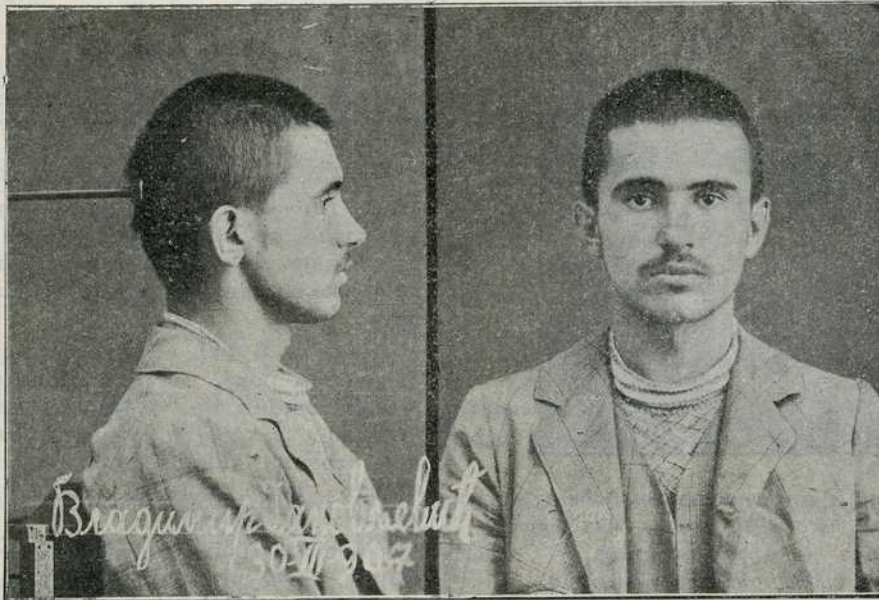
Београдској полицији пао је шака 7. тек. мес. један редак малолетни злочиначки тип, каквога тешко да је до сада код нас било. Готово је невороватно колико је он крађа за релативно кратко време као малолетник почино.

У недељу 31. пр. мес. око 1 часа по подне извршене су четири опасне крађе у месарским баракама на Краљевом Тргу, пред самом Главном Полицијом и жандармеријском касарном, за време док су чистачи још чистили пијацу. 6 тек. месеца по подне опет је обијена једна месарница на истом тргу и из ње однето 96 динара. Истога дана у вече око 10 часова поћни стражар на томе тргу примети једну другу месарницу отворену и у њој човека, коме пође са питањем: ко је. На ово питање место одговора полетело је из месарнице једно буле — тег — који у мало није стражара по-

годно у главу. У исто време примети стражар како рно лице у касапници зграби сатару и заузе прегећи положај према њему, те овај позове помоћ и одмах из Главне Полиције дођу неколико жандарма, те тог дрског крађивца савладају.

На саслушању изјавио је да се зове Милан Микић, бив. столар. радник, родом из Црне Горе, одричући да је имао какву рђаву намеру са касапницом, већ да је тамо дошао у напунтом стању, не знајући ни сам зашто. Под тим именом био је октобра месеца прошле године стављен под крив. истрагу и у притвор за једну крађу, због које је остао под истрагом све до 9. априла ове године, јер се дуго чекало докле је из Црне Горе стигло уверење и крштеница, а тада је с обзиром на дуг при-

твор и малолетово осуђен само на месец дана затвора и после издржања тога једномесечног затвора пуштен је 9. маја у слободу.

Међутим у току истраге сутра дан признао је, да он није Милан Микић, већ да је то име некег његовог познатог му Црногорца који живи у Суботици, а да је он у ствари *Владимир Јаковљевић*, родом из Смедерева, одбегли осуђеник Београдског Казненог Завода, у коме је издржавао двогодишњу робију по пресуди крагујевачког првостепеног суда од 1. октобра 1907. године, па 3. маја прошле године побегао са рада из Топчидера, признавши да је он извршио све оне крађе на Краљеву Тргу и да је кроз неколико година живео само од крађа, којима ни броја не зна.

За сада је навео да је извршио следеће крађе:

1. Први пут дигао је наполеондор са таса у смедеревској цркви, који је био приложно пок. краљ Александар на једном парастосу у спомен пок. краља Милана. О овој крађи било је у своје време говора по новинама и сумњачени су неки свештеници и тутори. На тај је начин још 5—6 пута дигао са таса по 1—2 динара.

Када је из трећег разреда гимназије истеран онда га је отац одвео у Суботицу и дао на занат у једној тамошњој тракслерској фабрици. Пошто се, вели, тамо мало ослободио и варош упознао почео је да «крадуча»;

2) Једне ноћи из некег тамошњег стоваришта сегединског брашна из затворене фијоке дигао око 350 круна, а за свога даљег бав-

љења у Суботици извршио је још на стотину других крађа;

3) Одатле је отишао у Сомбор, где се погодно опет код некег тракслера и кад је после неколико дана видео где му жена оставља новац дигао је једнога вечера 193 круне.

4) Одмах по извршеној тој крађи дошао је у Нови Сад, где је извршио више крађа, од којих му је понајзватнија била обијање дућана Браћи Поповић, књижарима, којима је дигао око 400 круна.

5) Из Новог Сада оде у Панчево, где је једне вечери дигао из дућана Браће Стојковић, бакала, око 700 круна у банкама и на 600 круна пошт. марака, па пошто је ту још и лепо вечерно разних хладних деликатеских јела и

финих пића отишао је да сутра дан опет дође и купи $\frac{1}{4}$ кила рокфора у истој радњи.

По том је, вели, био и вршио крађе по Сегедину, Сент-Андреји, Темишвару, Белој Цркви, Вршцу, Земуну, Вуковару, Митровици, Старом Бечеју ит.д. и нигде ни за једну крађу није одговарао, а за неке зна да су невина лица осуђена.

По том је 1906. год. прешао у Београд и извршио следеће крађе:

5) Јовану Глишићу, бакалину, преко пута Официрског Дома у Краљ Милановој улици, 53 динара;

6) хлебару преко пута «Белог Орла» 89 динара;

7) једном млекацији ту у близини 26 дин.;

8) Стојадновићу, часовничару на Теразијама, два сребрна сахата и један златан прстен;

9) хлебару до Пантелића, посластичара, 16 динара;

10) једном млекацији у Сарајевској улици 60 динара;

11) Пок. Ванђелу Томи у Карађорђевој улици 90 динара;

12) Бозацији до «Дарданела» у Душановој улици 41 дин.;

13) Стојиљковићу и Биби, бакалима у Вациној улици, 15 дин. у 1907. год.

14) једном месару на Цветном Тргу 20 дин.;

15) једном кујунцији у Обреновцу 70 дин. и један мали женски часовник;

16) по повратку из Обреновца на «Цар Николи» дигао је часовник са ланцем првом машинисти;

17) Јањи, брашнару, у Смедереву у неколико пута дигао је до 200 динара.

18) Тајсићу, апотекару, у три маха по 15 динара.

19) Николи Николићу, бакалину у Смедереву, у два маха 40 динара;

20) Танасију Николићу, бакалину, брату Николином, у два маха: једном 56 динара и други пут 33 динара и 5 кутија цигарета;

21) Алекси, пиљару, у Смедереву 27 дин.;

22) Николи Младеновићу, бак. из Смедерева, 65 дин.;

23) У филијали горње фирме на Дунаву 50 динара;

24) Николи Грујичићу, бакалину, опет у Смедереву, једном 12 и други пут 10 динара;

25) Од свију некара у Смедереву што су поред Дунава украо је по неку суму;

26) Гвоздену бакалину 27 дин.;

27) У смедеревској солари дигао је 6 наполеона;

28) У агенцији Српског Бродарског Друштва једном 18 и други пут 12 динара;

29) у агенцији Матарског Брод. Друштва 9 динара;

30) у агенцији Дунавског Брод. Друштва 17 динара;

31) Мити пушкару два револвера и 4 црна часовника;

32) Јеврему Марићу, трг., једном 9 и други пут 5 динара;

33) Лазару Стојановићу, бакалину, 65 дин.;

34) хлебару на Малој Пијаци четири пута по 10—12 дин.;

35) Тири касапину 35 дин.;

36) Милети Мицићу, касапину, 40 дин.;

37) Милоју Гајђићу, око 40 дин. и неколико кутија цигарета;

38) Вучку Богдановићу 10 дин. и 3 кутије цигарета;

39) Николи Шајковићу, бак., 33 дин.;

40) Неком сапуницији који је слеп на једно око, 9 дин.

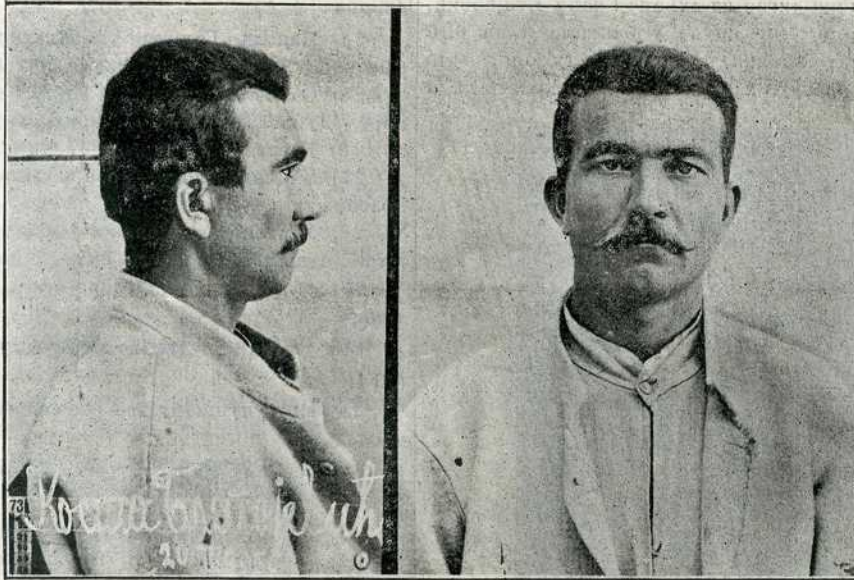
У Смедереву је, вели извршио још повише крађа којих се не сећа, а није ни за једну одговарао. Али када је извршио крађу Мићи Драгојевићу, сапуницији, онда га је «стриц Хроми Даба» изневерио и пао је полицији шака. Ну из притвора побегне са још двојицом и оде прво у Пожаревац, где из житарске радње Симића обијањем дигне 380 динара и одмах узме ново одело, жуте ципеле и фине пешир, те на тако fino обученог господина нико није смео ни помислити да је лопов. По том истог дана у вече изврши у неком магацину још једну крађу у 40 дин., преноћи код «Плуга» и сутра дан гађом у друштву једне отменије даме као «великошколац» дође у Београд, где после извршене једне крађе неком касапину код кафана «Лазаревац» у 10 дин. у новцу и једним сребрним часовником и друге Димитрију Грчићу у Краљевића Марка улици око 110 дин. буде поново ухваћен и враћен у Смедерево, одакле је за тим спроведен у Крагујевац, где је такође извршио био неке крађе, те га тамо и осуде као што смо горе навели на 2 год. робије за ону једну крађу из Смедерева и две у Крагујевцу.

На осуди је успео да се протурци за слободњака, те 3. маја прошле године оде у варош и одмах изврши крађу једном бакалину, но шегрт га примети и нага вику за њим, те га жандарм ухвати и спроведе квартиру Савамалском, одакле је опет успео да побегне.

У идућем броју донећемо крађе које је почињено од овог бегства до садањег поновног хватања, како би дотичне власти посладе односна акта кв. варошком на продужење истраге.

ПОТЕРЕ

Коста Благојевић, осуђеник београдског казненог завода, чију фотографију износимо, побегао је 6. т. м-ца по подне. Он је родом

из Церовца у срезу јасеничком округа смедеревског, стар 29 година, омадеп, плав, риђих бркова, жућкасто-плавих очију; на средњим горње стране десне обрве има ожљак од богиње, а по грудима и трбуху јако је мањав. — Денеша управе београдског казненог завода Бр. 2959.

Милан Петровић, из Раниловића у срезу колубарском округа београдског, налазио се у притвору тога среза због крађе, па је 2. тек. м-ца побегао. Милан је стар 17 година, средњег раста, плав, босоног. — Денеша начелника среза колубарског округа београдског Бр. 7970.

Димитрије Живановић, келнер, осумњичен је, да је извршио крађу новца Таси Денчићу, касцији из Београда, али се не може пронаћи. Димитрије је стар 23—24 године, средњег раста, плав, сувољав; на десној руци нема малог прста. — Акт Управе града Београда Бр. 27525.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их упуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

УХВАЋЕН

Радојко Станисављевић — **Богдановић**, осуђеник пожаревачког казненог завода, чију смо потерницу изнели у прошлом броју „Полицијског Гласника“ ухваћен је, те је престала потреба за његовим тражењем.

КРАЂЕСТОКЕ

3. т. м-ца на Авали је украдена „Хиља“ кобила Милана Радојевића, пешад. поручника. Кобила је матора 6 година, висока 1'65 м., у устима има ране од пробијања нових зуба, репа и гриве је у пола сасечених, повеће главе, јако развијена и мускулозна. — Акт Управе града Београда Бр. 27523.

Ноћу између 5. и 6. т. м-ца украдена је једна кобила Душану Ђорђевићу, тежаку из

Својнова у срезу темнићском. Кобила је лаке доратасте, матора 10 година, има жиг „К“, а на грудима је одрана од амова. — Денеша начелника среза темнићског Бр. 7783.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

ТРАЖИ СЕ

Сава, син Светозара Томића, тежака из Парцана у срезу космајском, отумарао је 5. т. м-ца из Београда, где је био са службом, па се сада не може пронаћи. Он је стар 14 година, омадеп, црномањаст у грађанском оделу. Провађеног ваља упути наместнику среза космајском да га преда родитељима или Управи града Београда с позивом на акт Бр. 28073.

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Вучко Тодоровић, из Перутине среза нишког, 30. прошлог месеца ухваћен је на нишкој нијаци са једним краденим волом и сточним пасошем, који носи серију СС 5. Бр. 7581. На пасошу је потпис Богдана Николића, председника општине и печат суда општине кнез-селске. Пошто се не зна из које је општине украден овај сточни пасош и колики је број истих, то се скреће пажња свима полицијским а нарочито општинским властима на појаву оваквих пасоша и препоручује им се да по резултату трагања поднесу извештај начелству округа нишког с позивом на денешу Бр. 12004.

Непознати крађивац 1. тек. м-ца украо је пасош на име г. Светозара Поповића, пензионера из Београда, који је издат у Управи града Београда 1. априла т. г. под Бр. 15369/801. Среће се пажња свима полицијским властима на појаву овога пасоша. Извештаје о крађивцу и пасошу ваља слати Управи града Београда с позивом на акт Бр. 26984.

У Шапцу је 5. т. м-ца ухваћен Радивоје Крстић, из Змињака, са једном кобилком за коју нема пасоша. Кобила је доратаста, матора 10 година, има жиг К 5, а предње су јој копите распаднуте. Радивоје је био раније осуђиван, те се сумња да је кобила крадена. У случају појаве сопственика власти ће о томе известити начелство округа подринског с позивом на денешу Бр. 8191.

ОГЛАШЕН ЗА ХАЈДУКА

Ђурађ Михајловић тежак из Пудараца, среза грочанског овог округа, позват је од стране овог начелства, да се у року од 20 дана пријави најближој полицијској власти или најближем првостепеном суду.

Како се Ђурађ није хтео пријавити у означеном року, то га је Начелство решењем својим Бр. 4713. под данашњим огласило за хајдука и уценило га са (500) пет стотина динара, који ће се новац издати ономе, који га власти проваже, ухвати или убије.

Равне се власти моле, а млађима се наређује, да Ђурађа најживље у свом подручју потраже, ухвате или убију.

Ђурађев је лични опис: стар 25 год.; раста средњег, доста развијен, у лицу јако при, личи на Циганина; рошав од богиња и пегав од неке кожне болести. Од одела имао је: гаће и кошуљу, а опасивао се тканицама, на глави полован шешир боје пепељаве, а на ногама шумедијске чарапе и обичне опанке; вероватно је да је променио ношњу. Држи се да је собом понео и један црногорски револвер.

Бр. 4713. — Из канцеларије начелства округа београдског 7. јуна 1909. год. у Београду.

НАЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за године: 1905., 1906. и 1907. у елегантном тврдом повезу могу се добити у уредништву по цену од 15 динара за једну годину. За оне, који сва три комилета узму уједно, цена је свега 40 динара.

Комилети овога листа у меком повезу за године: 1906. и 1907. коштају по 12 динара или оба заједно 20 динара.

Комилети за 1908. годину готови су такође, и они у елегантном тврдом повезу коштају 20, а у меком повезу 15 динара.